

МОЯТА ГУРГУРИЧКА

(Стомень отъ детинство)

Трѣбва да бѣхъ 6—7 годишно дете. На училише още не ходѣхъ. Скитахме често въ близката гора на моето село, да се катеримъ по дърветата и да търсимъ гнѣзда. Веднѣжъ намѣрихъ въ едно гнѣздо две малки гургурички. Безъ да му мисля много, азъ ги прибрахъ въ кѣщи, направихъ имъ въ яслитѣ на обора меко гнѣздо и ги настанихъ тамъ. Всѣки день редовно ги наглеждахъ и хранѣхъ. Тѣ пишѣха и ми се радваха, щомъ усѣтѣха, че отивамъ при тѣхъ, както малки птиченца се радватъ на майка си, когато имъ носи храна.

Дветѣ гургурички растѣха. Крилата имъ се покриха съ пера. Почнаха да скачатъ отъ яслитѣ долу и това стана причина за голѣмо нещастие. Коньтъ настѣпи едната гургуричка и я уби. Остана ми само една. Не искахъ вече да я държа въ обора. Взехъ я при мене въ стаята. Тя свикна да се върти наоколо ми, идваше при мене, пишѣше, да я нахраня, и щомъ я нахранвахъ, веднага се усмиряваше.

Мина доста време. Гургуричката почна да хвърчи. Хвъркне, изгуби се за малко, но пакъ дойде да ме търси. По цѣлото село знаеха, че това е моята гургуричка и никой не я закачаше. Тя познаваше само мене и само на мене се оставяше да я ловя, да я галя и храня.